Temps Ordinari - Trenta-unè diumenge

Per SilvestreF el dl., 25/10/2021 - 19:00

Dt 6,2-6
He 7,23-28
Mt 12,28b-34

El context immediat d'aquest Evangeli és la creixent exposició de Jesús davant les autoritats jueves, que l'interroguen i el posen a prova. L'escriba que s'adreça ??a Jesús a l'Evangeli d'avui sembla ser, però, un admirador, amb un interès genuí per la veritat, més que no pas amb la intenció de posar a prova Jesús. I Jesús no sembla estar pas a la defensiva amb un especialista de la llei. L'escriba i Jesús mantenen un diàleg positiu.

La resposta de Jesús a la pregunta sobre el manament més important, proposa una connexió integral entre dos aspectes de la llei jueva: estimar Déu, al llibre del Deuteronomi, i l'amor al proïsme com a si mateix, al capítol 19 d'un altre llibre del Pentateuc, el llibre del Levític. L'amor a Déu troba la seva expressió en l'amor al proïsme. Un amor al proïsme semblant a l'amor que la persona es té a si mateixa. Com llegim al capítol 4 de la primera carta de Sant Joan: "*Si no podem estimar el proïsme que podem veure, com podem estimar el Déu que no podem veure?".* Estimem amb un sol amor!

L'escriba està d'acord amb l'ensenyament de Jesús, segons el qual els manaments d'estimar Déu i estimar el proïsme estan per sobre del manament d'oferir culte i sacrificis al temple. Amb aquest diàleg, Jesús sembla tancar el debat amb les autoritats jueves. L'evangelista informa que ningú no es va atrevir a qüestionar més Jesús. L'essencial i suficient és estimar Déu en estimar els altres, i estimar els altres en estimar Déu.

No podem separar el nostre amor a Déu d'estimar TOTS els que ens envolten. De vegades veiem els nostres pecats només com ofenses contra Déu, fins i tot quan l'acció es dirigeix ??contra una altra persona. Cal també, en la mesura del possible, el perdó i la reconciliació amb la persona que hem fet patir o que hem perjudicat.

I qui és el meu veí? Per a la gent de l'època de Jesús, era un company jueu. D'altres, encara que físicament a prop, no ho eren. Tot i així, seguint l'ensenyament de Jesús, per exemple en la paràbola del bon samarità, el veí, el proïsme, és qualsevol persona que necessita el nostre amor, el nostre ajut, la nostra preocupació o qui demostri amor i preocupació per nosaltres, transcendint totes les barreres i independentment de l'amistat o aversió, aprovació o desaprovació. I estimar és més una qüestió de voler el bé de l'altre i servir-lo i ajudar-lo, que no pas una qüestió d'afecte i de sentiments. Potser aquesta consideració ajuda a comprendre el manament d'estimar els enemics.

Hem d'estimar el proïsme com ens estimem a nosaltres mateixos. Sona molt exigent. En realitat, sovint forma part del problema. Molts, per no dir la majoria de nosaltres, no ens estimem molt. A molts, a la majoria, no ens agradaria que altres ens coneguessin tal com sentim que realment som. Ens esforcem per amagar les nostres insuficiències i les nostres debilitats. Invertim molts diners en cases, cotxes, roba, joies, cosmètics, menjar fora.... La imatge és tot. Necessitem símbols d'estatus per demostrar que som "algú". Molt poques persones són realment elles mateixes davant dels altres.

Això requereix una total acceptació d'un mateix, d'una mateixa, (que no vol dir aprovar-ho tot!). L'acceptació d'un mateix significa que reconec plenament els meus punts forts i els meus punts febles i no m'avergonyeixo d'ells i no m'importa, si altres persones també els veuen. Aquesta persona sap que la clau per ser estimada és tenir un jo real accessible als altres. I això no treu, per suposat, haver d'esforçar-se per potenciar allò positiu i millorar el negatiu.

Convencionalment diem que primer hem d'estimar Déu. Llavors, com a resposta al seu amor, estimem els altres. I, per fi, s'ha de negar el jo, fer sacrificis, perquè no hem de ser auto-centrats, egocèntrics. En realitat, ens pot sorprendre que ens diguin que no podem ser egocèntrics. Tot el que fem és egocèntric. Hem d'anar, més aviat, per un altre camí: aprendre a estimar-nos i acceptar-nos plenament. Quan no tinc res a amagar, és més fàcil ser jo mateix. I, si als altres no els agrada el que veuen, aquest és el seu problema, no el meu.

I res ajuda més a acceptar-nos i estimar-nos, que experimentar l'amor sense condicions d'alguna persona humana o de Déu mateix. Experimentar, sentir profundament, creure, estar-ne convençut/da... sovint més enllà de sentiments i emocions.

Demanem, doncs, aquests dons al Senyor. I procurem fer el que ens diu Déu en la primera lectura: "*Mira de posar en pràctica això que et mano*" i el que ens diu Jesús en l'antífona de l'Al·leluia: *"perquè m'estimes, fes cas de les meves paraules" (Jo 14,23).*

ETIQUETES
AMOR ESTIMAR-SE PERDÓ PROÏSME